

Логічно вписується у зміст роботи один з її завершальних фрагментів: «Іван Франко як історик. Робоча програма спецкурсу». Апробація результатів своїх наукових розробок у вузівській педагогічній практиці є не менш важливою, ніж їх публікація, наприклад у фаховій періодиці.

Висловимо і деякі зауваження. Можливо, окремі розділи роботи варто було б розширити (наприклад, розділ «Іван Франко і Михайло

Грушевський: взаємини корифеїв української нації») або деталізувати (розділ «Мої франкознавчі стежки»).

Загалом, поява рецензованої праці є важливим кроком у розвитку франкознавчих досліджень у Закарпатті, послуговуючи водночас виходу регіональних студій за рамки крайової історіографії.

БІОБІБЛІОГРАФІЯ ІСТОРІОГРАФА

Історіограф Дмитро Данилюк: біобібліографічний показник / уклад. Л.О.Льченко; біогр. нарис М.Вегеш, В.Лько, М.Олашин. – Ужгород: Вид-во В.Падяка, 2011. – 220 с.: іл. (Серія «Вчені Ужгородського національного університету»).

Міщанин В.В., Світлик Н.М. (Ужгород)

Як відомо, з 1980-х років в Україні активно почала розвиватися така галузь історичної науки, як біографістика. Її актуальність серед наукових проблем була добре обґрунтована і незабаром з'явилися спеціальні дослідження [37]. Громадськості почали повертатися імена забутих, а то й заборонених українських державних, громадсько-політичних, культурно-освітніх діячів [17; 18; 20; 21]. За короткий час об'єкт дослідження значно розширився й історична наука поповнилася цілим рядом науково-бібліографічних досліджень. Це дало можливість широкому загалу ознайомитися з досягненнями відомих українських вчених, тематикою їх досліджень, внеском у вітчизняну та зарубіжну історичну науку. Прикладом цьому можуть служити біобібліографічні показники відомих вчених, зокрема Ф.П.Шевченка [36], М.П.Ковальського [19], С.В.Віднянського [34] та ін.

Вважаємо за необхідне розвивати біобібліографічні дослідження і на регіональному та місцевому рівні. Адже їх автори вносять і свій посильний вклад у розвиток історичної науки. Крім цього, подібні матеріали добре служать для видання енциклопедій, словників та іншої довідкової літератури. На їх основі, наприклад, у серії «Українські історики» видається бібліографічний довідник «Українські історики ХХ століття» [35].

Зазвичай, такі показники виходили до відповідних ювілеїв авторів, які вже мали не тільки поважний вік, а й певні здобутки в науковій і навчально-методичній роботі. В стінах Ужгородського державного (з 2000 р. національного) університету перший такий показник був присвячений проф. М.В.Трояну [1], згодом – проф. Я.І.Штернбергу [32]. До 70-річчя від дня народження вийшли показники професорів І.М.Гранчака [31], В.І.Лька [22], у 2000 р. до 60-річного ювілею – В.Є.Задорожного [30]. Підсумки своєї діяльності підбили і доценти

М.П.Макара [24], О.Д.Довганич [28], М.В.Олашин [11].

І ось недавно світ побачив біобібліографічний показник про життєвий шлях та науково-педагогічну діяльність доктора історичних наук, професора, завідувача кафедри історії України удостоєного почесного звання «Заслужений професор УжНУ» Дмитра Дмитровича Данилюка [16].

«...Природним бажанням кожної людини є осмислити свій життєвий шлях, тим більше з висоти 70-річчя, щоб показати, що вдалося досягти у своїй фаховій діяльності, і що ще належить зробити за Богом відведені роки», – такими словами «Від ювіляра» розпочинається рецензований нами біобібліографічний показник [16, с. 3]. У ньому зафіксовано головні здобутки наукової, викладацької, методичної, громадської діяльності професора. За ці здобутки ювіляр завдячує перш за все своїм батькам – Дмитру Івановичу та Анні Миколаївні Данилюкам – простим селянам-трудівникам, які у важкі повоєнні роки все зробили, щоб їх син здобув освіту.

Із біографічного нарису дізнаємося, що Дмитро Данилюк народився 19 вересня 1941 року в мальовничому селі Тересва, що на Тячівщині, в родині сільських трударів. Його дитинство і юність припали на нелегкі роки – спочатку війна, розруха, голод 1946 року і відбудова господарства. У 1957 р. Дмитро закінчив Тересвянську середню школу, після чого трудився робітником в Ясінянському ліспромгоспі та Тересвянському деревообробному комбінаті. У 1960 році вступив на перший курс історичного факультету Ужгородського державного університету. Інтерес до історії у нього з'явився ще в дитинстві і немала заслуга у цьому батька, який пережив чотири політичні режими і розповідав дітям про життя при кожному з них.

Навчання в університеті ювіляр зараховує до одного з важливих і дуже цікавих періодів сво-

го життя. Був стараним учасником і старостою гуртка при кафедрі історії СРСР (завідувач проф. І.Г. Шульга), очолював студентське наукове товариство (СНТ), виступав із доповідями та повідомленнями на студентських наукових конференціях. Він добре усвідомлював, що здобути глибокі знання можна тільки завдяки наполегливій праці, помноженій на доброту і щедрість викладачів, які уміло поєднували наукову роботу з педагогічною діяльністю. Із таких добру згадку для нього залишили доценти В. В. Пальок і Г. В. Божук. Дмитро Данилюк й досі з великою вдячністю згадує своїх наставників – М. В. Трояна, І.Г.Шульгу, І. М. Гранчака, В. І. Ілька та ін. Це добрий приклад для сучасної студентської молоді.

Закінчивши у 1965 році університет, Дмитро Данилюк, був направлений на роботу – вчителем історії та суспільствознавства Кам'янської середньої школи Очаківського району Миколаївської області. Згодом працював вчителем і директором Вільхівці-Лазівської ВШ, завучем Тячівської районної заочної школи, учителем історії у Тересвянській школі. Проте Дмитра приваблювала робота дослідника та й професор М.В.Троян наполягав на цьому. І його вихованець зважився на важливий крок – у 1967 р. вступив до аспірантури (заочна форма).

У 1971 р. його обрали старшим викладачем підготовчого відділення УжДУ, яке в той час знаходилося у м. Виноградів. У 1975 р. його перевели в Ужгород, спочатку на кафедру історії СРСР, а згодом після захисту кандидатської дисертації – на новоутворену кафедру історіографії та джерелознавства (у 1981 р. перейменована на кафедру історії УРСР, історіографії і джерелознавства, 1990 р. – кафедра історії України), де працює і по сьогодні. У 1980 – 1987 рр. також працював завідувачем підготовчого відділення УжДУ.

Наукові здобутки Д. Данилюка викладено і узагальнено у кандидатській (1975) та докторській дисертації (1994). За успішну навчально-методичну роботу йому було присвоєно звання доцента (1984) та професора (1996). А у вересні 2011 р. Вчена рада УжНУ присвоїла йому почесне звання «Заслужений професор Ужгородського національного університету».

Завдячує своїми успіхами професор і викладачам-наставникам, які його вчили на історичному факультеті і дали дорогу в науку, професорам М.Трояну та В.Ільку. До речі, проф. В.Ілько і проф. С.Федака – рецензенти цього видання. Василь Іванович разом з ректором університету проф. М.Вегешем та «літописцем історичного факультету», доцентом кафедри нової і новітньої історії та історіографії, М.Олашиним – співавтор біографічного нарису про земляка-ювіляра. На превеликий жаль, Василю Івановичу не судилося побачити цей біобібліографічний

показчик. Його серце перестало битися 30 січня 2012 р.

Вдячний Дмитро Дмитрович і відомим вченим, які були безпосередньо причетні до захисту кандидатської і докторської дисертацій – проф. І.М.Гранчаку (Ужгород), доц. О.В.Хланті (Ужгород), проф. М.К.Івасюті (Львів), проф. В.Г.Сарбею (Київ), проф. М.М.Кравцю (Вінниця), завідувачам відділами Інституту українознавства ім. І.Крип'якевича Національної академії наук України проф. Ю.Ю.Сливці та доц. Ф.І.Стеблійю.

Своїм завданням Д.Данилюк поставив «вивести із забуття цілу плеяду імен закарпатських вчених, подвижників національно-культурного відродження, показати як вони виборювали крайнам належне місце серед сусідніх народів, а їх наукову спадщину піднести на всеукраїнський рівень і зберегти для нинішніх і прийдешніх поколінь» [16, с. 3-4]. Серед них можемо назвати А.Бачинського, І.Базилевича, І.Орлая, Ю.Гуцу-Венеліна, М.Лучкая, М.Балудянського, О.Духновича, А.Крालицького, І.Дулішковича та багатьох інших. За словами Д.Данилюка: «Наявність творів названих авторів засвідчує, що вивчення історії Закарпаття започаткували його уродженці, володіючи науковим потенціалом того часу і, що важливо, прогресивним методом історичного дослідження. Вивчення історії краю продовжила ціла когорта дослідників, і про це йдеться у наших скромних наукових здобутках, викладених у цьому біобібліографічному показнику» [16, с. 5].

Біографічний нарис «3 Тересви – до життєвих висот: Штрихи до портрета Дмитра Данилюка» включає в себе підрозділи, які можуть бути опубліковані як окремі статті: основні етапи життєвого та творчого шляху, «Історія Закарпаття 1917-1945 рр. у радянській історіографії», «Розвиток історичної науки на Закарпатті з кінця XVIII і до середини XX ст.», внесок у вивчення культури Закарпаття (X – перша третина XX ст.), внесок у біографістику (біоісторію), Дмитро Данилюк – публікатор історіографічних джерел, літописець кафедри історії України, педагог і методист, адміністратор вищої школи, громадська робота Д.Данилюка. Автори нарису – М.Вегеш, В.Ілько, М.Олашин – високо оцінили внесок Дмитра Данилюка у розвиток історичної науки на Закарпатті. Вони відзначають, що його шлях у науку «був нелегким, але наполегливість, непереробне бажання вчитися, відкривати незвідані таємниці музи Клію допомогли здолати усі труднощі» [2, с. 8].

Автори підкреслюють, що найбільшу роль у визначенні майбутнього студента Данилюка відіграв Михайло Васильович Троян. Саме він зорієнтував вихованця на дослідницькі пошуки, вміло керував процесом написання кандидатської дисертації, сприяв зростанню його педагогічної

майстерності. І за це здобув у ювіляра щире повагу і вдячність на усе життя.

Темою кандидатської дисертації Д.Данилюка, керівником якої був проф. М.Троян, стала «Історія Закарпаття 1917-1945 рр. у радянській історіографії». Слід також зауважити, що на момент вступу в аспірантуру Д.Данилюк був автором чотирьох студій, чого було достатньо для захисту кандидатської дисертації. Дисертація була захищена у вересні 1975 р. на засіданні Вченої ради історичного факультету Львівського державного університету ім.І.Я.Франка (офіційні опоненти: проф. М.К.Івасюта, доц. О.В.Хланта). У подальшому Дмитро Дмитрович продовжив вивчення даної проблеми, розширивши її верхні хронологічні рамки до 1985 р. Вилилось це у виданні в 1987 р. монографії «Історіографія Закарпаття у новітній час (1917 – 1985)». Це була перша із 9 монографій Д.Данилюка. Її вихід не був непоміченим. З'явилося багато рецензій – у місцевій періодичній пресі, «Українському історичному журналі», навіть за кордоном – у пражській газеті «Нове життя». Історик С.Пруниця наголосив на наступному: «Автор фактично вперше зробив спробу дати оцінку тому, що вже зроблено радянськими дослідниками у вивченні історії Закарпаття» [33, с.151].

Темою докторської дисертації Дмитро Дмитрович обирає «Розвиток історичної науки на Закарпатті з кінця XVIII і до середини XX ст.». Для її написання Д. Данилюку приходится посилено працювати в архівах та бібліотеках Ужгорода, Мукачева, Берегова, Львова, Києва, Москви, Ленінграда. Професор Я.Штернберг підтримав молодого дослідника в обранні цієї теми (проф. М.Троян, на жаль, раптово помер). І пошуки вдалися. Вже на початку 1990-х рр. у періодичній пресі з'являється кілька статей Д.Данилюка у співавторстві з латиністом Й.Баглаєм про першого історика Закарпаття І.Базиловича (1742-1821). В цей же час побачили світ й окремі видання: «3 історії заселення та розвитку культури Закарпаття в добу феодалізму» [8] (співавтор В.Ілько) та «Невідомий Олександр Духнович» [9] (співавтор Ю.Бача).

Докторську дисертацію Д.Данилюк успішно захистив у грудні 1994 р. на засіданні спеціалізованої вченої ради при Ужгородському державному університеті (офіційні опоненти: проф. І.М.Гранчак (Ужгород), проф. М.М.Кравець (Вінниця), проф. В.Г.Сарбей (Київ)). Як пишуть автори біографічного нариса, «високі оцінки докторської дисертації Д.Данилюка з боку колег зовсім не були завищеними. Адже дисертант глибоко, в комплексі, проаналізував процес зародження історичних знань, простежив їх переростання в науку та її розвиток на Закарпатті з кінця XVIII і до 1945 р. На основі вивчення наукової спадщини вчених (у тому числі й рукопис-

ної) показав їх внесок у розкриття таких питань, як заселення території історичного Закарпаття, автохтонність закарпатських русинів, їх етнічна спорідненість з русинами на схід від Карпат та державна приналежність у X – XI ст., вплив історичних досліджень на формування їх національної свідомості тощо. Історик на основі ґрунтовного вивчення джерел довів автохтонність слов'янського населення Закарпаття та його зв'язок з русинами інших західноукраїнських земель» [2, с. 15]. На їхню думку, Д.Данилюк «простежив етапи якісного зростання історичної думки закарпатських вчених у досліджуваний період, зокрема показав їх внесок у вивчення питань соціально-економічних відносин у краї, особливостей антифеодальної боротьби та національно-визвольних рухів. Звернув увагу на те, що у 20 – 30-х рр. XX ст. історична наука в краї піднялась на вищий рівень, збагатилася її джерельна база, розширилась тематика досліджень, мали місце наукові дискусії, що стосувалися концепції історичного розвитку Закарпаття». М.Вегеш, В.Ілько, М.Олашин переконані, що «вчений також визначив методологічний рівень історичних досліджень на різних історичних етапах та їх місце в українській та загальноєвропейській історіографії» [2, с.15-16].

Накопичений автором при підготовці докторської дисертації фактичний матеріал став основою для написання низки монографій: «Ю.І.Гуца-Венелін» [3], «Михайло Лучкай – патріарх закарпатської історіографії» [4], «Історія Закарпаття в біографіях і портретах (з давніх часів до початку XX ст.)» [5], «Історична наука на Закарпатті (кінець XVIII – перша половина XX ст.)» [6] та «Історична думка на Закарпатті епохи національного відродження (кінець XVIII – середина XIX ст.)» [7].

В «Історії Закарпаття в біографіях і портретах» автором детально проаналізовано творчу спадщину найбільш відомих представників наукової еліти краю, серед них й авторів історичних праць – Іоанікія Базиловича, Івана Пастелія, Івана Орлая, Юрія Гуци-Венеліна, Михайла Лучкая, Анатолія Кралицького, Іоана Дулішковича, Юрія Жатковича, Кароя Мейсароша, Тиводара Легоцького, Антонія Годинки та деяких інших. Пророблена велика пошукова робота дозволила істориків зробити кілька добре аргументованих висновків. Вчений довів, що на Закарпатті, незважаючи на усі труднощі і перешкоди, розвивалася освіта, наука і література і констатував, що процес національного відродження у закарпатських русинів розпочався на рубежі XVIII-XIX ст., а угорська національно-визвольна революція 1848-1849 років внесла в нього живильний струмінь. Дослідник переконаний у тому, що не треба «суворо судити з висоти нинішнього дня наших видатних предків, приписуючи їм не тільки існуючі, а й штучно вигадані помилки. Не слід судити їх за

те, чого вони не зробили за тих обставин. А цінити за те, що вони зробили. А зробили вони чимало – стояли біля витоків нашої духовності, плекали її впродовж століть, сповна віддали справі служіння народу свій талант, щоб ми зайняли гідне місце в історії» [5, с. 254].

Вищезгадана монографія одержала схвальні відгуки і високі оцінки як вітчизняної, так і зарубіжної наукової громадськості. Так, провідний вітчизняний вчений-джерелознавець, проректор Національного університету «Острозька академія» професор М.П.Ковальський наголосив: «вихід даної праці... – помітний і важливий історіографічний факт й знаменне явище сучасної історичної науки в Україні. Вважаю, що видання цієї монографії безперечно може послужити суттєвим імпульсом для створення та публікації аналогічних праць в інших регіонах України, що конче необхідне» [19, с. 94]. Інший відомий науковець, почесний доктор Ужгородського університету Олена Рудловчак (Словаччина) у листі до автора звернула увагу на наступне: «В такій широті і в європейському контексті ніхто з карпатознавців не охоплював обрану Вами тему. Приємно вражає Ваш внутрішній об'єктивний погляд в минуле, відчуття складності історичної дійсності, строге наукове тлумачення її». А офіційний опонент докторської дисертації Д. Данилюка, завідувач відділу Інституту історії України НАН України Віталій Григорович Сарбей писав: «Дорогий Дмитре Дмитровичу! З великим задоволенням і радістю за Вас, Ваші творчі успіхи одержав Вашу чудову монографію... Шлю своє щире високоповажне поздоровлення з виходом у світ такої поважної, такої патріотичної і такої глибоко наукової праці. Знаю літературу з історії Закарпаття, а тому з усією відповідальністю заявляю, що вихід книги Д.Данилюка – це визначна історіографічна подія» [2, с. 17]. Дійсно, поява названої монографії спонукала дослідників до публікації словників [29], енциклопедій [12], в тому числі і за кордоном [39].

Не менше уваги науковців до себе привернув вихід праці «Історична наука на Закарпатті (кінець XVIII – перша половина XX ст.)» [6]. На неї з'явилася 12 рецензій фахівців. В ній автор зародження історичних знань на Закарпатті відносить до доби середньовіччя, а переростання їх у науку – рубіж XVIII- XIX ст. Італійський вчений д-р Лука Кальві зазначив: «Нова книжка відомого ужгородського історика професора Дмитра Данилюка представляє велике зацікавлення не лише для істориків, а й взагалі для культури цієї маленької – але ніяк не малозначної – частини сучасної України та всіх інших держав, які мають з батьківщиною Тараса Шевченка спільні кордони» [22, с. 40]. На його думку, книга є «величезним вступом до проблематики розвитку історії як дисципліни в закарпатському ареалі, придатна для дальших досліджень та для початку

грунтового аналізу історичних феноменів в цьому регіоні» [22, с. 40].

У роботі «Історична думка на Закарпатті епохи національного відродження (кінець XVIII – середина XIX ст.)» [7] досліджено становлення і розвиток історичної думки в краї в зазначений період. Як висновок, М.Вегеш, В.Ілько, М.Олашин пишуть: «Професор Д.Данилюк своєю працею засвідчив, що в кінці XVIII – першій половині XIX ст. вчені Закарпаття мали вагомні здобутки, які стали серйозною основою для подальшого розвитку крайової історичної науки» [2, с. 21].

Наукова вартість будь-якої праці багато залежить від кількості посилань на неї. За далеко неповними підрахунками на праці Д.Данилюка зроблено 70 покликів, зокрема таких відомих історіографів, як Я.С.Калакура (Київ), В.В.Кравченко (Харків), В.В.Масненко (Черкаси), С.А.Копилов (Камянець-Подільський), А.І.Пушкаш (Москва), І.Удварі (Угорщина), М.Данілак (Словаччина) та ін.

Відзначили автори біографічного нарису і роботу Д.Данилюка в написанні історії кафедри історії України. Нагадаємо, що у 2010 р. він з доцентом В.Міщанином видали монографію «Кафедра історії України УжНУ» [10]. Пропрацювавши в Ужгородському університеті 40 років, Д.Данилюк добре вивчив історію історичного факультету та його підрозділів, створив свій архів. Особлива його заслуга у збереженні і у продовженні написання «Хроніки» кафедри, яку започаткував проф. М.В.Троян. Ці матеріали разом з документами Державного архіву Закарпатської області широко використовувалися при написанні історії кафедри.

Д.Данилюк є також співавтором розділів у 3-х томах «Нарисів історії Закарпаття» [26]. У них він описав особливості розвитку культури і науки краю протягом цілого тисячоліття – до кінця 1930-х рр. XX ст. Історію краю він представив й на сторінках такого міжнародного видання, як «Закарпаття. Хто є хто» [14].

Дмитро Дмитрович відомий і як публікатор історіографічних джерел. Протягом 1999-2011 рр. тривало видання шеститомної праці М.Лучкая «Історія карпатських русинів». Він є автором вступних статей до першого і п'ятого томів, а також укладачем покажчиків історичних осіб і назв до III-VI томів. Причетним був Дмитро Данилюк і до факсимільних видань, зокрема праці В.Гаджеги «Михаил Лучкай. Житєпис и творы» (перевидано у 2000 р.), Лелекач М., Гарайда І. «Загальна бібліографія Подкарпаття» (2000). Особлива його заслуга у публікації історіографічних джерел тих закарпатців, які жили і творили в Росії у першій половині XIX ст. Він уклав і став автором передмови до таких видань: «Ю.Венелін: З наукової спадщини визначного славіста» [38]; «О.Духнович: З наукової спадщини будителя»

[27]; «Іван Семенович Орлай: З наукової спадщини» [15]. Тепер наш сучасник може ознайомитися із внеском закарпатців у розвиток освіти і науки в Росії й Україні.

Біобібліографічний покажчик «Історіограф Дмитро Данилюк» вийшов у серії «Вчені Ужгородського національного університету». Бібліографічні матеріали про діяльність Д.Данилюка охоплюють дані з 1964 р. – до жовтня 2011 р. За словами укладача Л.Льченко: «До книги, окрім безпосередньо бібліографії праць професора Д.Данилюка та публікацій про нього, включено ряд додаткових матеріалів, що сприятимуть більш повному висвітленню його творчого доробку, як то: біографічний нарис та огляд його творчості, відгуки на дисертаційні роботи, рецензії на монографії, фотоматеріали, уривки з листів до Д.Данилюка та інтерв'ю з вченим» [16, с. 6].

Подамо деякі кількісні показники рецензованого нами покажчика. Біографічні матеріали включають 518 позицій і згруповані наступним чином: друковані праці Д.Данилюка: окремі видання (9), на правах рукопису (2), розділи в колективних працях (10), статті у збірниках, наукових вісниках, енциклопедичних виданнях (142), публікації в періодичній пресі (118), навчально-методичні публікації (17); упорядкування окремих видань (4); наукове редагування (член редакційних колегій видань (19), титульний рецензент наукових видань (30); Д.Данилюк – науковий керівник і опонент дисертаційних робіт (науковий керівник дисертаційних робіт на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук (5), офіційний науковий опонент дисертацій (докторських (2), кандидатських (5); матеріали про життєвий шлях Д.Данилюка (посилання на праці Д.Данилюка (70), наукова та громадська діяльність Д.Данилюка (74), біографічні та довідкові матеріали (11). В кожному підрозділі матеріали укладено в хронологічному порядку.

До додаткових матеріалів увійшли відгуки на докторську дисертацію спільного засідання відділів нової та новітньої історії України Інституту українознавства імені І.Крип'якевича за підписами завідувача відділу новітньої історії доктора історичних наук, професора Ю.Сливки та завідувача відділу нової історії кандидата історичних наук Ф.Стебля, доктора історичних наук, професора Вінницького державного університету М.Кравця, доктора історичних наук, професора, зав кафедр історії України Київського державного університету Л.Мельника. Тут же вміщено витяги з листів, які отримав від відомих істориків, дослідників історії Закарпаття – Ф.Шевченка, О.Рудловчак, В.Сарбея, Г.Венедиктова, Я.Калакури, М.Ковальського. А також два інтерв'ю, рецензію на книгу «Історія Закарпаття в біографіях і портретах» заслуженого діяча науки і техніки України, професора Національного університету «Острозька академія» М.Ковальського

та статтю доктора історичних наук, професора С.Федаки «Тридцять витязів закарпатської історії у творчості Д.Данилюка».

Біобібліографічний покажчик добре проілюстрований. На сс.49-50 вміщено зменшені копії титульних сторінок головних праць ювіляра. Окремим блоком розміщені фотографії: родинні, фото про науково-педагогічну діяльність Д.Данилюка в Ужгородському університеті, фотографії його відзнак і нагород. Світлини дають можливість побачити Дмитра Дмитровича насамперед як живу людину, проілюструвати його життєвий і творчий шлях.

Наприкінці видання поміщено іменний покажчик, який сприятиме кращій орієнтації та швидшому пошуку необхідної інформації. До нього увійшли персоналії, представлені у бібліографії (цифра поряд із прізвищем подає відсилку на номер бібліографічного опису).

При укладанні покажчика були використані матеріали сімейного архіву Данилюків, фонди та довідкові апарати Закарпатської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. Ф.Потушняка та «Видавництва В.Падяка», яке, до речі, і видало цю книгу.

Після виходу в світ біобібліографічного покажчика «Історіограф Дмитро Данилюк» Дмитру Дмитровичу надійшло багато листів із вдячністю і короткими рецензіями покажчика. Ось, наприклад, уривок із листа Я.Калакури від 13.03.2012 р.: «Глибокошановний Дмитре Дмитровичу! Вітаю Вас і складаю Вам слова щирої вдячності за надісланий Бібліографічний покажчик! Маю за честь, що Ви, а, вірніше укладачі, знайшли можливість умістити і мої скромні думки про Ваш вагомий внесок в українську історіографію.

Як добре, що є такий жанр в історіографії, як бібліографічні покажчики, які дозволяють побачити історика ніби в дзеркалі – в цілісності: і як ученого, і як педагога, і як громадського діяча, і як людини-сім'янина. Я подивився на Ваше місце в історіографії значно ширше і зробив висновки, що не дивлячись, що Ви на 4 роки молодший від мене, але в історіографії працюєте майже півстоліття, а доробок Ваш дуже вагомий. Радий за Вас і нехай добрі сили й надалі Господь опікується Вами і Вашою родиною...»

На ім'я Д.Данилюка надіслав листа-подяку директор Наукової бібліотеки Національного університету «Острозька академія» А.О.Цапін. Ось його текст: «Прийміть найщирішу вдячність за книгу «Історіограф Дмитро Данилюк: бібліографічний покажчик», яку Ви подарували нашій бібліотеці. За Вашого сприяння студенти та професорсько-викладацький склад Національного університету «Острозька академія» зможуть використати це джерело в науково-дослідницькій діяльності, а також почерпнути багато інформації про здобутки наукової, викладацької, методичної, громадської діяльності за період з 1964

до 2011 року. Бажаємо Вам міцного здоров'я, Божого благословення, успіхів у всіх Ваших справах та починаннях».

А ось слова краєзнавця, лікаря за професією, доцента УжНУ В.Калія, написані в березні 2012 р.: «...Вельмишановний Дмитре Дмитровичу! Ця книга дещо незвична і тому, що в ній багато матеріалу із особистого життя автора. Сторінки життя привносять життєдайний промінь в академічність наукової праці, розкривають внутрішній світ вченого, який із простої трудової селянської сім'ї завдяки своєму таланту і працьовитості досяг наукових вершин. Спадковість, талант – від Бога, а своєю працьовитістю і моральним устоям Ви, як ювелір, обробили алмазний камінець, перетворивши його в брильянт, що виблискує своїми всіма гранями строгою досконалістю. Тож нехай Господь Бог дарує Вам доброго здоров'я і великих творчих успіхів, які будуть радувати всіх шанувальників історії і складатимуть гордість нашої alma mater і музи Клію!».

За плідну і багаторічну педагогічну працю, значний доробок в розвиток історичної науки, зокрема історіографії та карпатознавства професор Д.Данилюк нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2006) і Почесною грамотою Міністерства освіти України (1995). Удостоївся він також й інших нагород: медалі Закарпатської обласної ради (2007), медалі «20 років Незалежності України» Тячівської районної ради (2011) та ордену Української Православної Церкви «Святого Великомученика Георгія Побідоносця» (2011).

Наш короткий аналіз біобібліографічного покажчика «Історіограф Дмитро Данилюк» завершимо словами самого автора – Д.Данилюка, взятими зі вступу. Вони в певній мірі будуть стосуватися всього біобібліографічного покажчика: «Це зроблено не заради самовихваляння, а задля вияву щирої вдячності за належну оцінку моєї роботи, за критичні зауваження, над якими слід працювати молодим дослідникам. За їх допомоги я зробив, що зміг. Нехай інші зроблять більше».

1. Бібліографія наукових і науково-популярних праць М.В.Трояна / Укладач М.М.Бубряк. – Ужгород, 1980. – 32 с.
2. Вегеш М., Лько В., Олашин М. З Тересви – до життєвих висот // Історіограф Дмитро Данилюк: біобібліографічний покажчик / уклад. Л.О.Льченко; біогр. нарис М.Вегеш, В.Лько, М.Олашин. – Ужгород: Вид-во В.Падяка, 2011. – С. 7-44.
3. Данилюк Д. Ю.І.Гуца-Венелін. – Ужгород, 1995. – 45 с.
4. Данилюк Д. Михайло Лучкай – патріарх закарпатської історіографії. – Ужгород, 1995. – 64 с.
5. Данилюк Д. Історія Закарпаття в біографіях і портретах (з давніх часів до початку ХХ ст.). – Ужгород, 1997. – 292 с.
6. Данилюк Д. Історична наука на Закарпатті (кінець ХVІІІ – перша половина ХХ ст.). – Ужгород, 1999. – 350 с.
7. Данилюк Д. Історична думка на Закарпатті епохи національного відродження (кінець – ХVІІІ середина ХІХ ст.). – Ужгород: Інформ.-видавн. центр ЗІППО, 2009. – 400 с.
8. Данилюк Д., Лько В. З історії заселення та розвитку культури Закарпаття в добу феодалізму (до середини ХІХ ст.). – Ужгород 1990. – 72 с.
9. Данилюк Д., Бача Ю. Невідомий Олександр Духнович. – Ужгород, 1993. – 64 с.
10. Данилюк Д.Д., Міщанин В.В. Кафедра історії України УжНУ. – Ужгород: Інформаційно-видавничий центр ЗІППО, 2010. – 128 с.
11. Доцент Микола Олашин. Біобібліографічний покажчик. – Ужгород: Вид-во В.Падяка, 2001. – 96 с.
12. Енциклопедія Закарпаття. Визначні особи ХХ століття. – Ужгород: Гражда, 2007. – 400 с.
13. Закарпаття. Краєзнавство в працях професора Я.І.Штернберга: Бібліографічний покажчик / Укладачі: Л.О.Мельник, О.Д.Закривидорога. – Ужгород, 1992. – 27 с.
14. Закарпаття. Хто є хто. Міжнародне довідково-бібліографічне видання. Вип. перший. К., 2004; Вип. другий. – К., 2005; Вип. третій. – К., 2007.
15. Іван Семенович Орлай: з наукової спадщини / Упоряд. Д.Д.Данилюк. – Ужгород: Госпрозрахунк. ред.-вид. від. упр. у справах преси та інформації, 2005. – 144 с.; Іван Семенович Орлай: з наукової спадщини / Упорядкув., передм., комент., прим. Д.Данилюка; післямова С.Д.Федаки. – Вид. друге, доп. – Ужгород, 2007. – 192 с.
16. Історіограф Дмитро Данилюк: біобібліографічний покажчик / уклад. Л.О.Льченко; біогр. нарис М.Вегеш, В.Лько, М.Олашин. – Ужгород: Вид-во В.Падяка, 2011. – 200 с.
17. Історія України в особах: ІХ – ХVІІІ ст. / В.Замлинський (кер. авт. кол.), І.Войцехівська, В.Галаган та ін. – К.: Україна, 1993. – 396 с.
18. Історія України в особах: ХІХ – ХІХ ст. / Войцехівська (кер. авт. кол.), В.Абліцов, О.Божко та ін. – К.: Україна, 1995. – 479 с.
19. Ковальський М. Історія Закарпаття в біографіях і портретах нова праця ужгородського історіографа Дмитра Данилюка // Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Історія. – Ужгород, 1998. – Вип. 2. – С. 94-95.

20. Костомаров М. Історія України в життєписах визначних її діячів. – К., 1999. – 335 с.
21. Котляр М. Історія України в особах. Давньоруська держава. – К., 1996
22. Літописець Карпатського села. Про життєвий шлях та науково-педагогічну діяльність професора Василя Ілька: Біобібліографічний покажчик. – Ужгород, 1999. – 168 с.
23. Лука Кальві. Д.Данилюк. Історична наука на Закарпатті (кінець XVIII – перша половина XX ст.). – Ужгород, 1999 // Науковий вісник Ужгородського університету. Серія: Історія. – Ужгород, 2000. – Вип. 5. – С. 40-41.
24. Макара Микола Петрович: Бібліографічний покажчик (1959-2003 рр.). – Ужгород, 2004. – 62 с.
25. Микола Павлович Ковальський: Матеріали до біобібліографії. – Острог, 2002. – 149 с.
26. Нариси історії Закарпаття: В 3-х томах. Т.І. (з найдавніших часів до 1918 року). – Ужгород, 1993. – 436 с.; Т.ІІ. (1918-1945). – Ужгород, 1995. – 663 с.; Т.ІІІ. (1946-1991). – Ужгород, 2003. – 648 с.
27. О.Духнович: З наукової спадщини будителя: з нагоди 200-ліття від дня народж. О.Духновича / Уклад., передмова, іст. нарис Д.Данилюка. – Факс. вид. за: 1967, 1989. – Ужгород: Вид-во В.Падяка, 2003. – 104 с.: іл.
28. Омелян Довганич. Біобібліографічний покажчик. – Ужгород: Гражда, 2005. – 168 с.: іл.
29. Павленко Г.В. Діячі історії, науки і культури Закарпаття: Малий енциклопедичний словник. – Ужгород, 1999. – 196 с.: іл.
30. Професор Володимир Задорожний: Бібліографічний покажчик. – Ужгород, 2000. – 44 с.
31. Професор Іван Гранчак: (До 70-річчя від дня народження). – Ужгород, 1997. – 179 с.
32. Професор Штернберг Яків Ісакович: (До 70-річчя від дня народження): Бібліографічний покажчик. – Ужгород, 1994. – 90 с.
33. Пруниця С.Ю. Історіографія Закарпаття в новітній час (1917-1985) // УІЖ. – 1989. – №8. – С.151-152.
34. Степан Васильович Віднянський: Біобібліографія. – К., 2011. – 88 с.
35. Українські історики ХХ століття. Українські історики ХХ століття: Біобібліографічний довідник. Вип. 2. – Ч. 3. – К.: Ін-т історії України НАН України, 2006. – 315 с.
36. Федір Павлович Шевченко: Біобібліографія. – К., 1989. – 105 с.
37. Чишко В.С. Біографічна традиція та наукова біографія в історії і сучасності України. – К.: БМТ, 1996. – 240 с.
38. Ю.Венелін: З наукової спадщини визначного славіста: З нагоди 200-ліття від дня народж. Ю.Венеліна / Уклад., іст. нарис Д.Данилюка; передмова: В.Гісем, Г.Кеменяш, Д.Данилюк. – Факс. вид. за: 1834, 1847, 1899, 1905, 1988. – Ужгород: Вид-во В.Падяка, 2002. – 184 с.: іл.
39. Encyclopedia of Rusyn History and Culture. Paul Robert Magocsi and Ivan Pop editors. University of Toronto Press. Toronto Buffalo London – 2002.